

נוסח תימן

שילדים

זמני פניסת וציאת השבת

פרישה פניסת ציאת

17:25	16:28	נח
17:21	16:23	לך לך
17:18	16:19	ורא
17:16	16:17	חיי שרה

י"א זמן ת"א
לסוף ירושלים ש' להוריד
15 דקות לכניסת השבת
לסוף חיפה להוריד 9
דקות לכניסת השבת

ירחון לחודש מרחשוון הגשע"ז ליצירה בשכ"ח לשטרות
העורך: שמואל מחפוד יצ"ו כתובת המערכת: רחוב הגר"א ו, רה"ע

מו"ד המגאן המהולל הרב קצ'אן ערוסי שליט"א
רב העיר קרית אנו - חבר מועצת הרבנות הראשית לישראל

מצב רבואי

גשמי בתקפה - בתקפת שמם \ גלית ישראלי - מקור התקפה

יום המיתה, כי באין גשמים חלילה, עלולה להיות חרפת רעב, ויש שגוועים מרעב. ה' יצילנו. ומושיבים את הילדים לפני כל הצבור, והילדים היו זועקים בקול גדול, ה' רחם עלינו והצילנו, וכל מי ששמע את זעקת הילדים, גם אם לבו כלב האבן, היה מתמוסס, ומזיל דמעות, ושבו בתשובה שלמה, וה' היה מרחם על אבותינו, ונותן להם גשמי ברכה (אבן ספיר, פרק לו).
וזקנינו העידו שפעמים שהיו, והילדים בלחם העצום גרמו לכל הצבור להתעורר מתרדמתם ולחזור בתשובה שלמה ובהכנעה, באפן שהיו ראויים לרחמי שמים ולגשמים. כך יוצא שאדם הילדים מקור הברכה, המנוף להעצמת האמונה בה' יתברך ובהשגחתו, כי גשמי ברכה הם ברכת שמים, בשני מובנים, במובן הקיימי של החיים, ובמובן של החיים הרוחניים האמוניים, ואתם ילדי ישראל המקור לברכה כפולה זו, הגשמית והרוחנית.
אשרינו שילדינו הם מקור הברכה והאמונה שלנו.

תופעות החרף, ברקים, רעמים, גשמים, שלגים, רוחות, הן בדרך כלל משמחות את הילדים ומאתגרות אותם. כי הן שוברות את השגרה ומספקות הרפתקאות לילדים.
אולם לא כל הילדים מודעים לכך, שהגשמים מאד חיוניים לחיים שלהם ושלנו, כי בלעדי הגשמים, חלילה, אין מים ואין יבולי דגן ללחם ואין פרות וירקות.
התורה מתיחסת לגשמים כמקור לברכה, ולהעדרם כקללה, והברכה והקללה תלוים בקיימנו את מצוות ה'. כל ילד משלומי אמוני ישראל לומד את קרית שמע משחר ילדותו, ושם נאמר, שאם נקים את מצוות ה' מתוך אהבה, ה' יתן מטר ארצנו בעתו וירח ומלקוש, ונאסף את דגננו ואת תירושנו. ואם חלילה נתפתה אחרי יצרנו הרע, האדמה לא תתן ובוּלָה, דבר שיגרם חלילה, שנאבד מהר מעל הארץ הטובה שה' נתן לנו. כך שכל ילד אמוני בישראל מודע לכך שהגשמים הם מאד חיוניים לקיימנו, ושהזכות לקבלת גשמים מה', תלויה בכך שנקיים את מצוות ה' באהבה.
לכן כבר בתפלות האשמורות שלפני ימי הדיו אנו מתפללים מתוך הלב, "אלהינו שבשמים, ברוך את לחמנו ואת מימנו", וכדי שנקניע יצרנו, ונשוב בתשובה ונעורר רחמי שמים, אנו אומרים, בקול זעקה גדולה, "אלהינו, חמל עלינו ועל טפנו (=הילדים והאמהות) ועל עוללנו (=התינוקות הקטנים)", וממשיכים בזעקה, "יהמו נא רחמך עלינו", "אלהינו שבשמים, תן טל ומטר לברכה בעתם בארץ, תן לחם לפי הטף (=הקטנים והאמהות)". כלומר, תפלותינו על ילדינו, שלא יפגעו חלילה בצמא וברעב, הן המשברות את לבנו. והן הגורם לכך שה' יחוס וירחם עלינו, ובזכות ילדינו, ודאגתנו לגורלם היא המפתח שיכול לפתח שערי רחמים לזכות בגשמי ברכה.

צבר הסורר

ראשית חנוך הבן

פיצד היה חנוך הילדים בתימן? האם הם זכו בחנוך ראוי?
הנה דבריו של רבי יהודה לוי נחום בספרו "מצפונות יהודי תימן":

את הילד מלבישים שמלה הנקראת "ענתרי" ומכנסים קצרות מתחת לשמלה. בקיץ הולך לרב יחף, טבעת ברזל הנקראת "טוק" סביב צוארו, ועל כתפו טלית מציצת והיא ה"שמלה". בהגיעו לגיל שלש שנים בערך, מספרים את שער ראשו בטקס מיוחד ועורכים סעודת מצוה. משאירים לו שתי פאות בצדעיו הנקראים "סימנים", והאב מתחיל ללמד את בנו בעל פה כמה פסוקים מהתורה, כגון "תורה צוה לנו משה" ו"שמע ישראל" וכו', לקיים מה שנקאמר: "ולמדתם אתם את בניכם לדבר בם" (דברים יא, יט). מן חמש או שש שנים שולחים אותו ל'חדר' ללמד תורה אצל מלמד תינוקות המכנה "מארי".

בשמחת תורה לפני מוסף, כל הצבור יחד עם הילדים היקרים והחביבים, פונים בערגה לבורא עולם בתקון הגשם, "אוּצְרֵךְ הַטוֹב פֶּתַח נָא לַחַיִּיּוֹת בּוֹ כֹּל נְפוּחֵי נֶשֶׁם (=הבריות שה' נפח נשמה בהם), משיב הרוח ומוריד הגשם", וכן "אל חי יפתח אוצרות שמים, ישב רוחו יזלו מים".
וכל השומע קולותיהם של הילדים, בתפלתם זו, מתעצם בתפלתו ובאמונתו, ואלה יכולים לגדם לרחמי שמים, ולכך שה' יפתח שערי שמים, ויתן גשמי ברכה, כך שאדם הילדים מסייעים בגדינו להיות ראויים לברכה.
ואכן מתפלת מוסף ואילך, אנו משבחים את ה' בברכה השניה שבתפלת העמידה, על אחת מגבורותיו, "משיב הרוח ומוריד הגשם", ומשביעי במרחשוון אנו כבר מבקשים את הגשמים מאת ה', "ותן טל ומטר לברכה".
אולם אם חלילה לא רבים שבו בתשובה, ויש הסתר פנים, והגשמים נעצרים, ויש סכנה לשנת בצורת, אז מתענים תעניות רבות, ומעוררים העם לשוב בתשובה, ולעורר רחמי שמים.
ויש חלילה, שגם אחרי דברים אלו, לא רבים שבו בתשובה שלמה, במקרה כזה, אבותינו בתימן היו מתאספים לפני בית הקברות, כדי לזכר את

מאכלות תימן

מנפלאות צדיקים וקדושים

מבסס על פי הרב יחיא גמליאל, ויצא לאור בעזרת ה' בקרוב בספר "אגדות תימן".

שבת אחת הזמינו אותו להתארח במקום אחר שהוא רחוק ממקום מושבו, ועל כן הלך להתארח מיום ששי עד יום ראשון. הגנבים נצלו את העדרו ופרצו אל ביתו של מארי סלימאן ונגבו עורות שהעורבים הביאו אליו לעשות מהם תרמילים ונודות של מים.

ביום ראשון הגיע מארי סלימאן לביתו וראה שהוא פרוץ וגם נגבו את העורות שהיו בבית. הוא קרא לשיף של העיר והראה לו שהגנבים פרצו לביתו ונגבו את העורות של הגנבים, ואין לו אפשרות לקנות אחרים במקום.

"מה אתה רוצה שאעשה?" שאל השיף. "אני רוצה שתזמין את כל תושבי העיר לאספה כללית, ושם תראה מה אני עומד לעשות", אמר מארי סלימאן לשיף.

"אני אכריז על אספה כללית למחר בצעהרים" אמר השיף. הוא שלח את הכרזו הנקרא 'דושאן', להכריז כי השיף אבן סוף מודיע על אספה כללית למחר בצעהרים וכל תושבי העיר מוזמנים לבא, ומי שלא בא לאספה הוא הגנב.

למחרת התאספו כל תושבי העיר כמפגות השיף, ובנוכחות כלם שאל השיף את מארי סלימאן "מה אתה רוצה שאעשה?" אמר לו מארי סלימאן "אינני רוצה שתעשה כלום, אלא אני הבאתי את כלי המים שלי שאני שותה ממנו, אני אמוג מים בכוס ואשתי בפני כל הנוכחים, ואחרי שאשתי אני רוצה שכל הנוכחים ישתו מהכוס שלי". ומארי סלימאן מזג מים לכוס ושתי ממנו, ואמר: "כל מי שיודע שהוא לא הגנב ישתי ואני אחראי שלא יקרה לו שום דבר".

היות וכלם יודעים שמארי סלימאן הוא בעל מופת, לא העזו אף אחד מרב פחד לגע בכוסו. השיף אבן סוף הכריז בקול ואמר: "אני נותן לכל הנוכחים זמן למחר בשעה זו. אם הגנבים יחזירו כל מה שלקחו מהבית של מארי סלימאן, טוב. ואם לאו, אני מודיע לכם שכל תושבי העיר ישתו מהמים של מארי סלימאן אפילו אם נמותו כלם".

מארי סלימאן הסכים עם דברי השיף ודחו את הדיון למחרת. עוד באותו הערב החזירו הגנבים את כל מה שלקחו מביתו של מארי סלימאן, והשאירו את הכל ליד הדלת של הבית ובכרו, כדי שלא יראה אותם מישהו ויודיע לשיף מי הם הגנבים.

מארי סלימאן קם בבקר, פתח את הדלת וראה שהגנבים החזירו את כל מה שנגבנו הוא הודיע זאת לשיף והודה לו על עזרתו למען החזרת הגנבה.

בצפון תימן היה יהודי צדיק, עניו, ישר ותמים, ושמו מארי סלימאן. תורתו היתה אמנותו, אך מאחר שהיה מטפל במשפחה, היה מוכרח לעבד כדי לפרנס את משפחתו. במקצועו היה רצון, והוא חלק את ימיו כך: ביום ראשון, שני ושלישי היה עובד לפרנסת משפחתו, והיה מרויח בשלשת הימים פרנסת כל השבוע עד יום ראשון הבא. ביקר השבוע, בימים רביעי, חמישי, ששי ושבת היה עוסק בתורה ביום ובלילה, ולא פסיק גרסא מפמיה, והיה מוכר כבעל מופת.

במקום שהיה גר בו, היתה שכונה של ישמעאלים שאסור לאיש זר להכנס לתוכה. אבל למארי סלימאן שהיה מוכר כאיש צדיק ועניו, היה מתר להכנס לשכונה, מפני שרב עבודתו היתה בבתיים של המזמינים אצלו עבודה.

יום אחד נכנס לשכונה כהרגלו לעבודה, וראה אותו ישמעאלי צעיר בתוך השכונה שלהם. הישמעאלי התמלא חמה, והתחיל לקלל את מארי סלימאן על שהוא נכנס לתוך השכונה, רץ אליו ושפף עליו דלי מים ואמר לו: "אתה לא יודע שאסור לזר להכנס לשכונה, ואתה יהודי מעז להכנס? עזב מיד את השכונה, ואם לא, אעשה בד שפטים". אמר לו מארי סלימאן "כן אדוני, אתה צודק, אני יוצא מהשכונה".

מארי סלימאן הוציא את המרצע שלו, תקע אותו באדמה, והלך לביתו. הישמעאלי נסה ללכת, והנה הוא שתול באדמה ואינו יכול לזוז. התחיל לצעוק: "הצילו אותי, אני לא יכול לזוז מהמקום". לקול הצעקות של הישמעאלי התקהלו השכנים לראות למה הוא צועק. כשראו אותו עומד כמו בול עץ, נדהמו ואמרו לו: "מה עשית?" אמר להם: "לא עשיתי כלום, רק כשהיהודי נכנס לשכונה גרשתי אותו". אמרו לו: "מגיע לך, אתה לא יודע שהיהודי צדיק וקדוש, ואף אחד לא מונע אותו מלהכנס לשכונה?"

הלכו אל מארי סלימאן ושאלו אותו מה עשה לו הישמעאלי. אמר להם: "הוא גרש אותי מהשכונה שלכם. אמרתי לו שזו זכותו, עזבתי והלכתי". אמרו לו: "אתה יודע שהוא תפוס באדמה ואינו יכול לזוז?" אמר להם: "אינני יודע". אמרו למארי סלימאן: "אנחנו מבקשים את סליחתך ומתחננים לפניך שתבא לשחרר אותו והוא יבקש ממך סליחה ולא יחזר על הטעות שלו". הוא נעתר לבקשתם, שחרר את המרצע מתוך האדמה והישמעאלי הצעיר השתחרר.

מארי סלימאן התפרסם רבים כבעל מופת, והיו מכבדים אותו כאיש צדיק וקדוש.

הלכה ומנהג

קדוש ליל שבת

בליל שבת, קודם הסעודה, פותחים בקדוש על היין. גם הנשים חיבות בקדוש זה מן התורה, ולכן כולה האשה לקדש ואף להוציא אחרים ידי חובה.

אמנם, קטן אינו יכול להוציא אחרים ידי חובת קדוש, ואפלו את הנשים. ואכן, המנהג הוא שאין מחנכים את הקטנים לברך על היין, אף על פי שנהגו לחנכם בכל המצוות קודם גיל בר המצווה, כגון להתעטף בטלית, להניח תפלין ולנגנע לולב.

טעם החלוק הוא, מין שאת המצוות הללו מקיים כל אדם בעצמו, מתעטף בטלית, מניח תפלין ומנגנע בלולב. מה שאין כן מצות הקדוש, שאותה מקיים אדם אחד בעבור כלם, ואפלו שהכל גדולים, ולכן לא שייך לחנך את הקטנים בזה. (עריכת שלחו)

פיצוח וששסוּס

חפשו בתוך התפוזת את שמוותיהם של חלק מהישוּסִים בהם דרו אבותינו בתימן, הקיפו בתוך התפוזת, שלחו ואולי תזכו...

בִּיחָאן, בִּיציָא, בִּיתֵי בָדָם, בָּרַט, ד'מֵאָר, דָּמָת, חֵאז, חִבּוּר, חִבְשֵׁי,

חֵרָאז, חֵוּלָה, יָרִים, כּוּחֵלָאן, כּוּבְבָאן, כְּמָר, מְהַאצֵר, מְחִיית, מְנַאכָה, מְסִיב,

מַעְבֵר, סָדָה, סוּדָה, עֵרָאם, צֵאלֵע, צֵנְעָא, קַעֲטָבָה, רְדָאע, שְרַעֲב, תַנְעֵם.

צ	נ	ע	מ	ב	י	ת	ר	ד	ד	ב	ר	ת	ע	מ	נ	א	כ	ח	ד
ע	ד	מ	א	מ	ד	א	מ	ע	נ	ת	ש	נ	כ	ח	ס	ד	ה	ב	מ
נ	ח	ג	ט	ה	ו	ב	ח	נ	ו	ר	ח	ע	ח	ו	צ	י	ז	א	ח
א	ש	ח	ב	א	ב	ע	ו	צ	ש	ד	ט	ד	מ	נ	כ	י	כ	ו	ו
ב	ר	ט	ה	צ	י	ב	י	ס	מ	ע	ו	י	ר	ב	ע	מ	כ	ב	י
ח	ע	ו	א	ח	ו	ר	ו	כ	ו	כ	י	ב	צ	מ	מ	ב	מ	ע	ת
ק	ע	י	ה	ב	י	ה	ד	מ	נ	ה	ל	י	א	ה	י	ד	ו	ס	נ
ג	ש	ל	א	ד	ח	צ	ע	א	י	ב	ע	ת	ה	מ	א	ע	נ	צ	ע
י	כ	ה	ב	מ	ר	ד	ל	ב	ע	ח	ש	ד	מ	ת	ב	ל	ז	ע	ד
ו	ד	ב	ר	ו	ב	ח	ה	ר	ה	כ	ע	ר	י	ד	ש	א	ע	נ	מ
ח	ע	ר	א	מ	ו	ר	ש	ע	כ	ר	ד	מ	ר	א	ר	צ	ח	א	ע
מ	ש	צ	מ	כ	א	א	ר	ב	א	כ	מ	ש	י	ח	ע	ת	כ	ח	ר
צ	י	כ	ד	ע	כ	צ	ע	מ	נ	א	ב	כ	ו	כ	ו	ב	י	י	ש
ב	י	א	ח	ב	י	ש	ע	ר	מ	ד	מ	א	ת	מ	ג	ע	ר	ב	ח

הזוכה לחדש תש"ר הילד הנעים יש"ר אל רוני הי"ו

בין הפותרים נבונה יג'ל מ'אט מ'פ'אר,

את הפתרונות יש לשלח לשמואל מחפוד - הג'ר"א 1 ראש העין.

נתן למנוש את הזכיה ב'נוסח תימן' ביריב'ים 26 בגי ב'ק'.

מלחיה מפוארת

מלחיה מפוארת לשבת בדגמים חדשניים בשילוב אבני הן, כוללת צלוחיות מזוככות, ב-2 דגמים שונים.

במדור של: 36 ש"ח

במקום: 90 ש"ח

נוסח רימן

המבצע מוגבל ללקוחות פרטיים ולא למשקקים ולחודש מרדשון בלבד, עד גמר המלא.

* ספרים * טליות * דיסקים * לבוש תימני * גריל לפיתות * פלטה מתקפלת לשבת ועוד.

רחוב בירנבוים 26, בני-ברק א' ה' 10:00-21:00, יום' 9:00-13:00

טל: 053-3336661 053-6781444

נכבד לחדש נוסח